

Kapitola dva

„Ideš na kávu?“ spýtala sa Carrie, keď otvorila dvere na aute.

Alan pokrútil hlavou. Angela a Jade vystúpili zozadu.
„Nie, zajtra je škola a musím oznámkovať kopu úloh.“

Aj ju to čakalo. S pocitom viny myslela na kôpku tmavomodrých zošitov štvrtákov. Musí ich oznámkovať ešte dnes.

Prešla na stranu šoféra a Alan vystúpil z auta. Mohla byť rada, že ho má. Vyzeral dobre ako zrelý štyridsiatnik. Črty mal harmonicky symetrické, takmer očarujúce. Príjemné hnedé oči s hustými tmavými mihalnicami, až sa zdalo, že má mejkap, hladká pleť, hnedé vlasy mierne zrednuté, zato nos pekný. Bol rovnako vysoký ako ona a možno najmilší muž, akého poznala.

„Dobre. Ďakujem, že si šiel s nami. Mrzí ma ten výber filmu. Určite to nebolo nič pre teba.“

„Čože? A *Raňajky u Tiffanyho* bolo?“ naklonil hlavu nabok. So smiechom ho potiahla za bundu. „Áno, ale to je ikonický film a hovoril si, že si ho nikdy nevidel. Každý by si ho mal aspoň raz pozrieť.“

Objal ju a privinul si ju.

„Ani tento druhý nebol zlý. Hoci som nevedel, že si taká romantička. Slzy, slečna Hayesová? Vždy som si myslel, že ako učiteľka dramatickej výchovy si neuveriteľne citovo stála.“

„Tak teda ďakujem. To mal byť kompliment?“

Uškrnul sa na ňu. „Pravdaže. Hoci ty to nepotrebuješ.“

Naklonil sa k nej a perami prešiel po jej perách. Chvíľu sa k nemu pritláčala, srdce sa jej rozbúšilo v očakávaní. Chcela, aby ju pobožkal. Poriadne. Chcela odohnať démonov fantázie. Toto bolo naozaj.

Pobožkala ho náruživšie, potrebovala cítiť spojenie, ale odtiahol sa.

„Musím ísť. Tie úlohy sa neoznámujú samy. Dobre sa vyspi. Ráno sa uvidíme v škole. Už len tri pondelky a máme voľno.“

Potláčala sklamanie. Alan bol rozumný. O pár týždňov budú mať celé leto voľno, hoci ešte sa musia rozhodnúť, čo budú robiť. Mal dohovorené cyklistické prázdniny vo švajčiarskych Alpách, a hoci ju pozval, nelákalo ju to. Mohla ísť s ním, ale Angela a Jade ešte nevedeli, čo budú robiť, a nechcela ich opustiť.

„Vďakabohu,“ objala ho. „Letný polrok je vždy hrozný. Deje sa toho tak veľa! Skúšky a písomky, posledné ročníky sú na zabitie. Už sa neviem dočkať prázdnin.“

Keď si Carrie sadla oproti sestre ku kuchynskému stolu, Jade už bola v posteli. Carrie si unavene vzdychla a načiahla sa za šálkou čaju, ktorý jej Angela uvarila.

„Si v pohode?“

Carrie si prešla rukou po tvári, hľadala vhodné slová. Nechcela, aby si Angela robila starosti, ale nie, nebola v pohode. Ani zďaleka.

„Je mi fajn. Dostalo ma to, ale je mi dobre.“

Malo by jej byť dobre. Napokon, pracovala v tej brandži. Písala hry, ktoré mali vyvolať ohlas publika. Mala by byť odolná proti tomu, že režisér využil všetky filmové triky, aby vytvoril výjav, pri ktorom sa človeku rozbúši srdce.

„Naozaj?“ Angelin hlas jej prenikol do myšlienok, v nežných sivých očiach sa zračil súcit.

„Som v riti,“ Carrie si položila hlavu na stôl a zo dva razy ňou udrela. Bolelo to.

„Carrie!“

Zdvihla hlavu a unavene si vzdychla: „Nie je mi dobre. Som zdesená.“

Keď videla Richarda, vyrazilo jej to dych a mala pocit, že vyletela z okna na sedemdesiatom piatom poschodí a ešte vždy padá dolu.

Reagovala desaťnásobne horšie, než si vedela predstaviť. Doteraz platilo, že zíde z očí, zíde z mysle. No teraz to neplatilo. Lutovala, že neodišla z kina, len čo počula meno Richard Maddox.

„Zrejme ťa šokovalo, že ho znova vidíš.“ Angela bezmocne pokrčila plecami, jej statočný pokus uistiť sestru bol v rozpore s jej zmäteným výrazom.

Ona a Carrie boli úplne odlišné. Angelina prívetivá povaha a jemný prístup znamenali, že sa vážne plavila životom na miernej vlne, nikdy neklesla hlboko ani nevystúpila vysoko, hoci stále trpela bolesťami a ťažkosťami spôsobenými artritídou.

Jej pomer so ženatým mužom, pri ktorom splodila Jade, bol pre Angelu absolútne netypický, nikdy nič podobné neurobila, a Carrie mala ešte aj teraz problém uveriť, že jej sestra sa dala načisto uniesť a zaplietla sa so ženatým mužom.

„Možno preto, lebo si to nikdy poriadne neuzavrela. Keď som čakala Jade, vedela som, že s Clivom končíme. Ty a Richard ste to nikdy skutočne neukončili. Len ste sa zastavili. Určite je to tým. Kedy si ho naposledy videla? Pred siedmimi, ôsmimi rokmi? Po takom dlhom čase ho už nemôžeš ľúbiť.“

Carrie preglgla námietku. Čo ak ho mohla ľúbiť? Nikdy predtým si tú teóriu nevyskúšala. „Áno, máš pravdu. Šokovalo ma, keď som ho videla v celej jeho dvojmetrovej celuloidovej kráse.“ Vtedy jej srdce začalo búšiť tisíc ráz rýchlejšie a žalúdok sa jej prepadol do Austrálie.

„Nikto nevyzerá naozaj tak dobre. Myslíš, že ho veľmi namejkapovali?“ spýtala sa Angela zasnivená, akoby strávila na pláci celé hodiny.

„Zrejme,“ Carrie prikyvovala, akoby od toho závisel jej život.

„A stavím sa, že mal dabléra na scény, kde bol nahý.“ Angela sa oprela na stoličke a tak šermovala šálkou v slabom zovretí, že z nej špliechal čaj. „Nemôže mať takú dobrú kosť.“

Carrie znova prikývla.

Angela mala pravdu. Keď mal čosi vyše dvadsať, nemal také dobré telo, no vtedy nežil životným štýlom superhviezdy. Keď človek žije na pečenej fazuli a sendvičoch s rybími prstami v nevykúrenom, plesnivom byte pri Cold Harbour Lane v Brixtone a trasie sa od zimy, nevyhnutne je len kosť a koža.

„Ale je možné,“ Angela sa rozbehla, „že má osobného trénera, ktorý stráži každý jeho krok ako rotvajler a dozerá na to, aby pil tie hrozné zdravé hollywoodske koktaily z pýru, kľúčkov lucerny a neviem čoho ešte.“

Angela sa zatvárala, akoby jej bolo na vracanie, a Carrie sa usmiala.

„A určite mal kontaktné šošovky. Nikto nemá také modré oči.“